

Vinko Bitenc:

Citronček

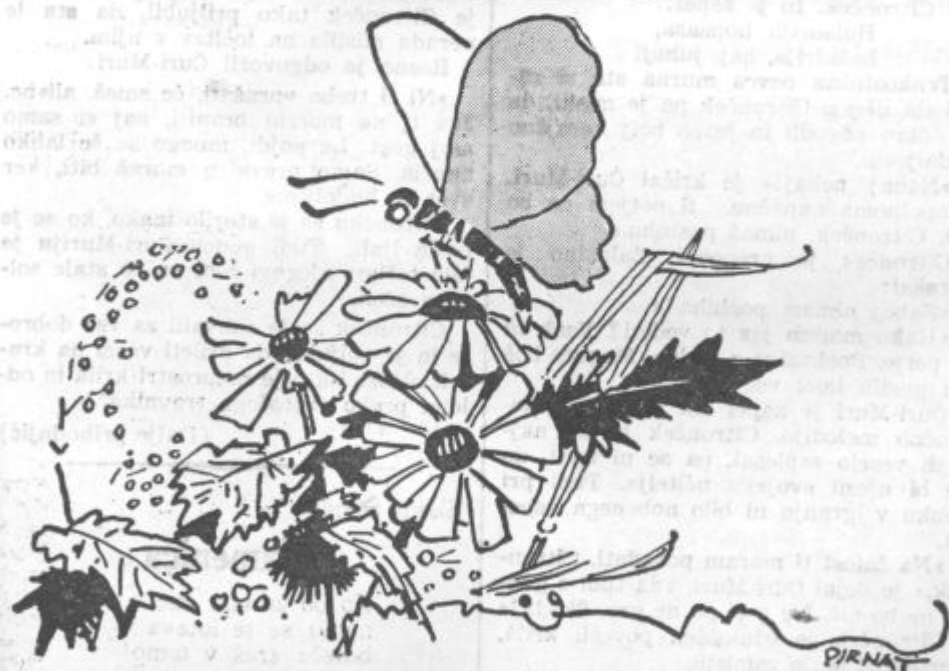
Pravljica o metuljčku

5.

Citronček se je že docela udomačil pri gostoljubni murnovi družini. Prirejal je krajše izlete v okolico, v mraku pa se je vračal domov. Hudobnega Aprila ni bilo več na spregled. Umaknil se je bil

Solnčni žarki pa niso zamerili Citrončkovim odgovorom. Smejali so se in so postali še bolj razposajeni.

Čuri-Muri je včasih opominjal Citrončka, naj se varuje, da ga ne ujame deček Bine v svojo mrežo.

mlademu knezu Maju, ki je prihajal smehljajoč se, ves okrašen s cvetjem

Citronček je bil srečen. Razigrane volje je letal od cveta do cveta, se šalil s cveticami, srkal med iz polnih čaš in plesal nad dehtečimi tratami. Postal je skoraj malce ošaben, še za solnčne žarke se ni več zmenil, čeprav so ga vedno vabili, naj poleti više, k njim, v vsemirje.

»Ne bom,« je odgovarjal Citronček. »Enkrat ste me opeharili, zdaj me ne boste več.«

»Kdo pa je to, deček Bine?« je poizvedoval Citronček.

»To je mladi nepridiprav tam nekje iz vasi,« je tolmačil Čuri-Muri. »Vsako poletje lovi metulje po travnikih. Tudi tvojo mamico je ujel, hudobnež.«

Citrončka je spreletelo.

»Počemu pa lovi metulje?«

»Ne vem,« je odgovoril Čuri-Muri. Pa se je oglasila iz kota Čuri-Murjeva žena.

»Nekoč sem videla,« je dejala, »kako

je deček Bine prebodel majhnega metuljčka z iglo in ga spravil v škatico.«

»Joj, kaj takega! Se bom že varoval. Dobro, da ste me opozorili, striček.«

In Citronček je takoj pozabil na vse skrbi, ko je videl, da je Čuri-Muri snel gosli s stene. Veselo je zaplesal.

»Holadri, zdaj bo pa šola!«

Za petje Citronček ni imel posebnega veselja. Čuri-Muri si je mnogo prizadeval, da bi ga naučil kako pesmico, pa se je zdelo, da je ves trud zastoj.

Takole ob lepih popoldnevih se je pričel pouk in trajal večasi prav pod mrak.

»Zapoj: čuri-čri,« je učil godec muren.

Citronček pa ni mogel ničesar spraviti iz sebe. In tako je šlo vedno naprej, brez najmanjšega uspeha. Toda Čuri-Muri ni izgubil potrpljenja.

»Stara,« je zaklical ženi, »zapoj ti; Citronček, ti pa pazljivo poslušaj.«

Ko je Muri-Čura odpela, je pozval muren Citrončka, naj skuša ponoviti pesmico.

»O, zdaj pa mora iti,« se je navduševal Citronček. In je zapel:

Holadrija, hopsasa,

holadrija, hej, juhej!

Tenkoslušna pevca murna sta si zastiskala ušesa. Citronček pa je mislil, da je dobro pogodil in je še bolj kerajžno nadaljeval.

»Nehaj, nehaj!« je kričal Čuri-Muri. »Popolnoma napačno. S petjem ne bo nič, Citronček, nimaš posluha.«

Citronček je prenehal. Žalostno je vprašal:

»Zakaj nimam posluha?«

»Kako morem jaz to vedeti? Vsak ni za petje. Poskusiva z godbo. Mogoče boš pri goslih imel več sreče.«

Čuri-Muri je napel lok in zaigral poskočno melodijo. Citronček bi bil najrajši veselo zaplesal, pa se ni upal, da ne bi ujezil svojega učitelja. Tudi pri pouku v igranju ni bilo nobenega uspeha.

»Na žalost ti moram povedati, Citronček,« je dejal Čuri-Muri, »da tudi z godbo ne bo nič. Ne gre, pa ne gre. Škoda!«

Citronček je užaloščen povetil krila, Čuri-Muri se je zamislil.

»Veš kaj,« je nenadno veselo vzkliknil, »ti bi bil kakor nalašč za plesalca! Že večkrat sem te opazoval, kako se ne hote sukaš po taktih godbe. Jaz bom igral, ti boš pa plesal.«

Že čez nekaj ur je znal Citronček plesati na vsako melodijo murnovo. In sijajno je plesal. Sama gospa Muri-Čura, ki je sicer precej skoparila s pohvalo, ga je pohvalila vpričo moža in kresnic.

Lučke kresnice so obljubile Citrončku, da ga bodo priporočile pri svojih sestri-

cah. Vsako leto na kresni večer prirede namreč kresnice veliko rajanje s pojedino. In takrat da bodo Citrončka povabile kot plesalca pri slavnosti.

Citrončka je priznanje kar prevzelo. Ni več letal samo v bližnji okoliš. Letal je z njimi po več ur daleč od murnovega doma. Pozno se je vračal domov, nekoč pa je celo izostal. Ko se je drugo jutro vrnil, ga je gospa Muri-Čura gledala po strani in se je ježno držala. Čuri-Muri pa ga je pokaral:

»Citronček, tega pa ne trpim v svoji hiši, da bi hodil zjutraj domov. Če me ne ubogaš, si boš moral poiskati drugo stanovanje.«

Citrončka je bilo sram teh očitkov. Tiho se je stisnil v kot in molčal.

Čez nekaj dni pa je dejal svojemu dobrotniku:

»Striček, mislim, da sem se že dovolj naučil in tudi izkušenj imam že dovolj. Rad bi šel malo pogledat po svetu. Ali smem?«

Godcu Čuri-Muriju in njegovi ženi se je Citronček tako priljubil, da sta le nerada mislila na ločitev z njim.

Resno je odgovoril Čuri-Muri:

»Ni ti treba vprašati, če smeš, ali ne. Jaz ti ne morem braniti, saj si samo moj gost. Le pojdi, mnogo se še lahko naučiš. Samo previden moraš biti, ker svet je hudoben.«

Citrončku se je storilo inako, ko se je poslavljaj. Tudi godcu Čuri-Muriju je bilo težko; njegovi ženi pa so stale solze v obeh.

Citronček se je zahvalil za vse dobrote in je obljubil, da prileti večasi na kratek obisk. Nato je razprostrl krila in odletel preko cvetočega travnika.

(Dalje prihodnjic)

Slovo Štine:

Plamenica

Ko ob zatonu dneva
nemir se te loteva —
boječ zreš v temo!

Ne bodi plah!

Prižgi si plamenico
in dvigni jo z desnico
visoko pod nebo!

Preženi strah!

Naj vzorov, hrepenenja
se plamen kvišku spenja
in sveti v noč temno!

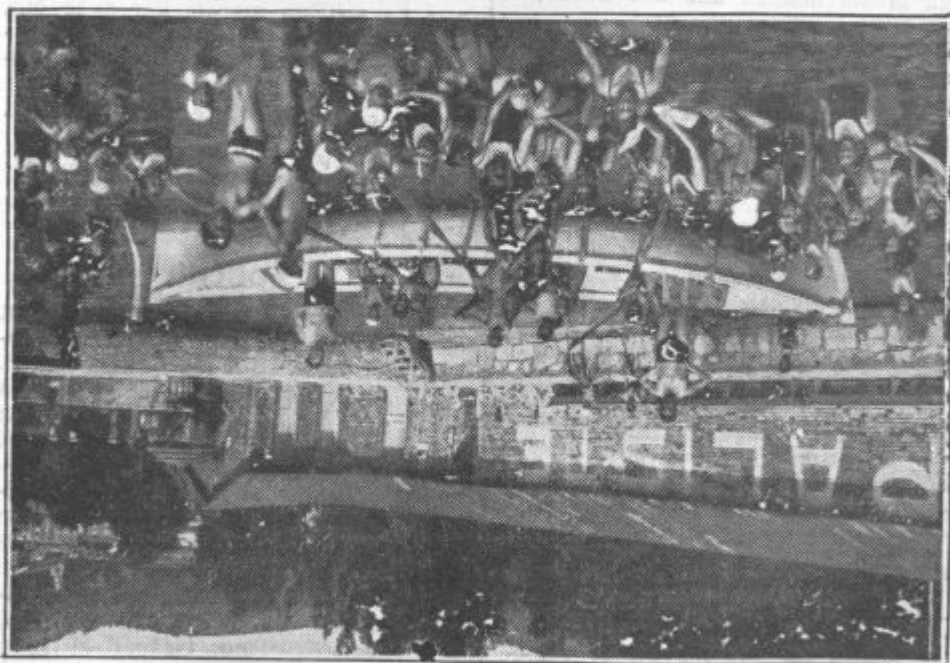
Dragi Jutrovčki!

Te tri tedne pa res ne menjamo niti s sv. Petrom — vprašujete zakaj? Sv. Peter je deležen le prostora pri vходу v raj, mi ga pa imamo povsod okrog sebe: pod nogami — morje, za nami krasen kraški svet. »Trboveljski Slavčki so na oddihu.«

Spomine, prelepe vtise z morja imamo že z letovanja pred enim letom. Letos nam je pa že trda predla. Pri pevskih vajah smo vsi (kako bi ne bili, saj smo otroci) malo pregostobesedni in celo pevovodja g. Šuligoj včasih ne pride do besede in posledica tega je bila, da nam je hotel gospod uiti na Mozirsko planino. Ali naša jezikavost je tudi zdaj opravila svoje delo: gospoda Šuligoja smo pregovorili, da gre z nami, da nam pokaže — morje.

Vozili smo se ponoči in vsi zaspani smo zjutraj ob 7. uri zagledali našega starega modro-zelenega znanca. Po strmim tiru nas je vlak privlekel do postaje »Bakar-grad«. Utaborili smo se, kot že enkrat v bakarski osnovni šoli, ki je z nami spet zaživela. Zjutraj je polna zaspancev, opoldne lačnih otrok in zvečer neugnancev. Ko zazvonijo zjutraj zvonce, vsi na dvorišče in nato pa — telovadi, len, da komaj vzdigneš nogo ali roko. Vse dopoldne, pa tudi popoldne nas je veliko kopališče polno, naših vzklikov in kašljanja, ker zdaj pa zdaj kdo ne vede in nehoti odpre usta ter se napije slane morske vode. Pa kaj zato, če ti je tudi včasih grlo polno soli, a hrbet rdeč od nerodnega skoka, lušno je pa le. A za te krasne urice ob Jadranu bomo našemu pevovodji g. Šuligoju večno hvaležni. Prisezemo!

Trboveljski Slavčki.

»Trboveljski Slavčki — mornarji na Jadranu.

Danilo Gorinšek:

Poletje

Cez hrib in dol,
sred žitnih polj
blesti žar zlat.

Srce kipi,
plesálo bi,
sred vročih trat.

Oj, blažen čas,
ko vsak obraz
se le smehlja —

— in čez in čez
sam Bog z nebes
razkošja dá.

Zakaj pes preganja mačko

Mož in žena sta imela zlat prstan. Ta prstan je imel čudodelno moč. Kdor ga je nosil, pri tistem je bilo vsega v obilju. Toda mož in žena nista vedela tega in sta nekega dne čudodelni prstan prodala.

Kakor hitro je pa izginil iz hiše zlati prstan, je izginilo iz nje tudi blagostanje. Mož in žena sta postajala čedalje bolj siromašna in nazadnje nista imela več česa jesti. Pri hiši sta pa bila pes in mačka, in tako sta morala stradati tudi ta dva.

Tedaj sta jela pes in mačka ugibati, kako bi pomagala gospodarju, da pride zopet do blagostanja in sreče. Nazadnje se pes domisli in reče:

— Treba je, da spet dobiva gospodarju in gospodinjji čudodelni prstan. In mačka pripomni:

— Prstan hrani kupec v omari, ki ne more nihče do nje.

— Vlovi miš, — reče pes. — Miš naj zgrize omaro in vzame prstan iz nje. Zagrozi ji, da jo zadaviš, če tega ne stori.

Ta svet je bil mački všeč; šla je in ujela miš. Z mišjo je šla k hiši, kjer je bila omara s čudodelnim prstanom. Pes je šel z njo. Prideta do globoke reke. Ker mačka ne zna plavati jo vzame pes na hrbet, mačka pa miš, in tako so preplavali reko. Mačka odnese miš do hiše. Miš pregrize omaro in prime se prstan. Mačka vzame prstan v gobček in se vrne k reki, kjer jo je čakal pes. Spet so preplavali reko. Nato so jo ubrali domov, da bi razveselili gospodarja.

Ker pes ni mogel skakati preko ograj in visokih zidov kakor mačka,

se je mačka s čudodelnim prstanom mnogo prej vrnila domov.

Tedaj je mož rekel ženi:

— Mačka je čudovito bitje, vedno ji bova dajala dosti hrane in jo varovala kakor svojega lastnega otroka.

Ko je pa nazadnje še pes pritekel domov, ga je sprejel gospodar s psovkami in udarci, češ, zakaj ni tudi on pomagal najti prstana. Pes je čakal mačko, da bi ta pričala o njegovih zaslugah, ali mačka se je zadovoljno grela poleg ognjišča in predla in ni ničesar zanimala o psu. Tedaj se je pes razjezil na sebično mačko, ker si je bila lastila še njegove zasluge, in kadar koli jo je srečal od tistih dob, jo je napadel in preganjal.

Od tistega dne preganjajo psi mačke, kjerkoli jih vidijo.

Pravljica o grbastem Tončku

Ob robu gozda je stala že dvajset let preprosta kočica, v kateri je stanoval stari oglar s svojimi šestimi otroki. Žena mu je bila pred nekaj leti umrla in tako je bil ostal s petimi sinovi in ljubko hčerkico sam. Vsi dečki so bili zdravi in močni, razen najmlajšega — Tončka. Tonček je imel na hrbtu veliko grbo in je bil vkljub svojim desetim letom majhen kakor škrat. Obrazek je imel čudno zgrbančen in bled, le oči so bile svetle in so venomer vprašujoče strmele tja v en dan. Njegovi bratje Ložek, Tine, Gašper in Jože, ga niso marali; nagajali so mu kjerkoli so mogli in ga pretepali. Tonček, ki je vsak dan gnal kravo in dve kozi na pašo, se je tam neštokrat bridko zjočal. Njegova edina tolažba je bila devetletna sestra Marica. Marica ga je imela iz vse duše rada, ker je poznala njegovo dobro srce.

Nekega dne je šel Tonček spet s svojo skromno čredico na pašo. Baš pre-

den se je odpravil od doma, ga je bil Gašper neusmiljeno pretepel, zato ni čudo, da se je Tonček na paši spustil v bridke solze. Ko si je tako izplaknil prvo žgočo bol iz srca, je pokleknil, sklenil roke in začel moliti:

»Ljubi, dobri Bog, kaj sem storil svojim bratom, da me tako sovražijo? Nič več ne prenesem tega življenja! Rotim te, usmili se me in vzemi me s tega sveta. Kako rad bom ležal v črni jami-ci pri svoji ljubi mamicil!»

Tako se je Tonček v molitvi počasi pomiril. Z rokavom suknje si je obrisal zadnje solze z lic. A kaj je bilo to? Kakor da bi bila zrastle iz tal, je stala

pred njim krasna mlada žena v svileni obleki z dolgimi zlatimi lasmi. Tonček je obstal kakor okamenel. Lepa žena je pa stopila k njemu in ga mehko vprašala:

»Tonček, revček moj, ali me ne poznaš?»

Tonček jo je pogledal in znal se z glavo.

»Vila sem,« je rekla mlada žena. »varuhinja vseh grdih in zapuščenih otrok. Vem, Tonček, siromaček, da te nihče ne mara, a jaz bi ti rada pomagala!»

Tesnoba je objela Tončkovo srce, in ves zamaknjen je z vročičnim glasom zašepetal: »Vila si? Prava vila? Oh, tedaj te prosim, pomagaj mi, pomagaj mi!»

Vila ga je pobožala z mehko roko in vprašala: »Povej mi torej kako želiš,

pa ti jo izpolnim!»

Tonček je dolgo premišljeval, in bolj ko je ugibal, kaj bi — manj se je upal z besedo na dan. Naposled je zašepetal: »Draga vila, sama stori kakor se ti zdi prav. Ne vem, kaj naj si želim... Mislim pa, da bi bil mnogo srečnejši, če bi me imeli bratje tako radi kakor me ima Marica.»

Vila je pokimala in velela Tončku: »Zgodilo se bo tako, da bo zate prav. Pojdi domov in ne bodi več žalosten.« S temi besedami je vila izginila.

Tonček se je kakor v sanjah vračal s svojo čredico domov. A kako se je zgrozil, ko je našel doma svoje brate grbaste in pohabljene! Ko so bratje zagledali Tončka, so mu planili naproti in jeli z jokajočim glasom pripovedovati: »Med tem, ko si bil ti na paši je prišla k nam lepa mlada žena in nas po vrsti pobožala po hrbtih rekoč: »Postanite takšni kakršen je Tonček, da se ne boste mogli več norčevati iz njega!« Preden smo vedež kako in kaj, je izginila. Odpusti nam, Tonček, da smo grdo ravnali s teboj, šele zdaj vemo, kako okrutni in zlobni smo bili!»

In Tonček, ki je imel dobro srce, jih je objel in se z njimi vred razjokal, tako so se mu smilili. »Prosil bom vilo, da vas reši,« je dejal in jel prositi Boga, da bi mu še enkrat poslal varuhinjo vseh grdih in žalostnih otrok. In glej, vrata so se odprla, in vila je stala pred njim. Tonček je padel pred njo na kolena in zaprosil:

»Usmili se mojih bratov, draga vila! Vrni jim zdrava telesa, glej, kako so nesrečni. Žal jim je, da so mi kedaj rekli slabo besedo in da so grdo ravnali z menoj!»

Vila se je ljubko nasmehnila, vzdignila Tončka in ga toplo privila k sebi, med tem ko se še ozrla ni na Tončkove brate, ki so kleče ječali okoli nje.

»Tonček, revček moj, tebi na ljubo storim, kar želiš! Vrnem jim zdrava telesa in prepričana sem, da bodo odslej zmerom dobri s teboj. In ker si znova pokazal svojo plemenitost, dam tudi tebi zdravje in moč!»

Zgodilo se je, kakor je vila dejala. Vsi bratje so imeli mahoma spet zdrava, ravna telesa, in Marica se ni mogla dovolj nagledati Tončka, ki je bil zdaj večji in močnejši od svojih bratov. Odslej so živeli otroci v najlepši slogi, in Tonček je postal ljubljeneц svojih bratov, ki so se mu vsak dan iznova zahvaljevali, da jim je z dobroto poplačal vse, kar so mu bili hudega storili.

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. Pri nas bi strašno radi imeli prašička, a kaj, ko nimamo nobene sobe in tudi nobene postelje odveč. Na srečo se domislim pametne rešitve. Kupil sem prašička za seme. Razrezal sem ga na koščke in jih vsadil na našem vrtu. Kmalu je prigledala iz tal ščetinasta rastlina z belimi in z rdečimi cveti. Beli cveti so dišali po masti, rdeči pa po slanini. Ko bomo okopavali krompir, bomo okopali tudi prašičke, in trdno sem prepričan, da bodo prav lepo rejeni.

Stanko Mlinar, uč. III. razr., Stara vas 52, Žiri.

Kako sem ubil kačo. Ko sem šel te dni v gozd po borovnice, se je priplazila čez pot kača. V strahu sem zavpil: »Kača!« Potem sem pa zagrabil kamen in stekel za njo. Kamenjal sem jo toliko časa, da je mrtva obležala. Mrtvo kačo sem obesil čez palico in jo nesel domov. Doma so mi povedali, da sem ubil strupeno kačo — gada.

Boris Savnik, uč. III. razr., Žabja vas, Novo mesto.

NEVERJETNE ZGODBICE

Grobna tišina v cerkvi je bila, na koru pesmice pele so se. Zunaj pa ploha ljudi je močila, ki so po solncu sprehajali se.

Polž in pa zajec sta se zmenila, da bosta za stavo kosila se. Sreča pa bila polžu je mila, ker prvi na cilj pridrvel on je.

Sta palček in orel visoko letela. Kdo neki od njiju bo višje letel? Teda pa seveda zmagal je orel, ker palčku na hrbtu on je sedel!

Je sestra moja prav bridko jokala, ker mačice naše med nami več ni. Še včera jo večkrat je pestvovala, Danes jo snedla pa miška, je — hi!

Te zgodbice kratke resnične so vse, tako vsaj jaz mislim, ker ujemajo se. Kdor hoče — verjame, če ne naj pusti. Nejevernih Tomažev povsod se dobi!

Edita Kral, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! V neki knjigi iz predpotopne dobe sem čitala tole zgodbo: »Slon je rekel ribi: »Veš, draga se-

strica, tako sem žejen, da mi kar v trebuhu vino pljuska.« Riba mu odgovori: »Jaz sem pa strašansko lačna!« In že skoči iz grma in poje slona. Vendar pa je še zmerom vzdihovala: »Jaz sem strašansko lačna!« Veš, dragi stric Matic, če je to res, ne vem. Meni se zdi nemogoče. Kako pa Tebi?

Dragica Pajk, uč. II. razr. v Celju, Cankarjeva 7.

ŽABJI PLES

Bilo je ob kresu, ob veselem žabjem plesu. Žabe so plesale, od veselja se jokale; ženil se je njihov kralj, nevesto zalo si je 'zbral. Ali kmalu konec je prišel, toda ta ni bil vesel: štoklja namreč je prišla, veselo je po vodi capljala. Ko opazila je ples, hajd na delo, saj je kres! žabe je pojedla vse, samo mlade neveste ne. Nevesta se milo razjokala, po svojem možu je žal'vala; še v štokljin trebuh se čul je jok, kjer kraljeval je njen soprog.

Pajk Nuša, Cankarjeva ulica 7, Celje.

Dragi stric Matic! Akoravno že več let prebiram Tvoj zgovorni kotiček — moj papa je namreč naročnik »Jutra«, odkar ta časopis sploh izhaja —, se vendar nikoli nisem sam oglašil. Sedaj, ko si razpisal nov natečaj, sem se pa le odjunačil, da Ti med prečudnimi zgodbami opišem tudi jaz nemogoči doživljaj iz lanskega poletja.

Bil sem na Gorjancih in užival blagodat počitnic. Neke noči so me v spanju iznenadili gorjanski škrtarje, ki so plesali v oblačkih neslutelih barv okoli studenca »Gospodična«. Prav na dnu »Gospodične« je kuril mlad škrtar z dolgo, sivo brado velikanski kres. Ogromni plameni, ki so švigali iz mrzlega studenca, so segali do neba, obenem pa tako mogočno ožarjali vso okolico, da sem izpod svojega šotora natanko razločil sleherni hišo v Novem mestu. Kakor so mi ljudje kasneje pravili, ni tisto noč v Novem mestu nihče prižgal podnevi lu-

Al. To pa rad verjamem, ker sem v siju tega kresa točno opazil, kako je na domačem vrtu v ogromnih skokih ves poten in upéhan drvel pred brzonogo želvo droban polžek. Še skratje so se čudili temu prizoru in vriskaje s solzami v očeh preskakovali svoj kres. Ta moj doživljaj pa ni izmišljotina, temveč resnična prigoda, o kateri se lahko uveri vsakdo, ki bo prišel natančno istega leta in dne letovat na Gorjance, kakor sem lani jaz. Srčno Te pozdravlja Tvoj navdušeni Jutrovček

Vanja Groznik, prvošolec, Novo mesto, Križatijska ul. 9.

Nemogoča zgodbica. Počitnice so bile. Prostejša časa sem imela dovolj in sem razmišljala, kaj na počnem. Zahotelo se mi je peljati se z vozom na izprehod. Takoj sem pohitela na Savinjo, ker sem vedela, da ostane tam marsikateri bolha brez gospodarja. Voziček pa itak imamo doma. Doma sem bolhi vpregla v voziček ter se odpeljala mimo hotela »Pošte« proti Teharju. Vse je šlo lepo, toda ko smo dospеле do mestne klavnice, so bolhe zavohale kri in jo ubrale z menoj vred skozi okno v klavnico. Medtem ko so bolhe srkale kri, je prišel mesar ter mi zaklal najmočnejšo bolho. V smrtnem strahu za drugo sva jo pri zaprtih vratih popihali ven. Lahko si predstavljate, kako sem bila vesela, ko sem bila spet na cesti. Krenili sva z bolho proti domu. Ker je bila bolha prestrašena, je skočila ter si zlomila nogo. Kaj sem hotela, naprosila sem nekaj mož, da so mi jo pomagali naložiti na voziček ter jo peljali skrivaj nazaj na Savinjo. Prihodnjič bom rajši doma ostala in si ne bom več izmišljala takih izprehodov.

Krista Stožir uč. IV.b razr. mestne dekl. šole v Celju.

Dragi stric Matic! Lagati je greh! Čeprav je lagati greh, se ti, dragi stric Matic, najpriserčneje zahvaljujem za lepo knjigo, ki si mi jo zadnjič poslal. Vsak dan jo prebiram in želim, da mi v kratkem pošlješ še kakšno knjigo. Da mi jo boš rajši poslal, ti povem tole resnično zgodbico: Imamo velikega psa, ime mu je Niga. Pes dobi za zajtrk svežo žemljo, ki si jo gre vsako jutro kupiti za 50 par k bližnjemu peku; prinese jo domov in jo poje na pragu. Tudi zadnj iteden je Niga redno dobival po 50 par na dan, toda ves teden ga ni bilo z žemljo domov. Zato sem šla v nedeljo za Nigom, da bi videla, kam nosi denar za zajtrk. Niga jo je mahnil pod neko drevo, tam je

spustil 50-parški novčič na tla in pričel kopati. Izkopal je šest novčičev, ki jih je bil shranil, pobral vseh sedem in jo odkuril. Ti, dobri stric, Matic, gotovo misliš, da je šel Niga po 7 žemelj, da bi bil nedeljski zajtrk obilnejši. Motiš se! Ni šel k peku, ampak k mesarju g. Francetu Neredu v Rožno dolino je tekel in kupil izvrstno kranjsko klobaso za 3.50 Din. Polovico je dal meni, polovico je pa sam snedel. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Breda Olifčič, uč. I. razr. višje narodne šole na Viču.

Ljubi, dragi stric Matic! Stric Trobenta, teta Brenta, jutri že sta k nam prišla, pripeljala ju je Rimska cesta z Velikim vozom sred neba. Stric prinesel je vse polno igrač, kolačev, poslastic in najboljših sladkih torte in orehovitih potle. Tam v deželi Kjernibil, v morju jih je nalovil. Iz dežele Prazenkoš je prinesel počen groš. Iz dežele Gornatleh je prinesel meh za smeh, v mehu mamagaja dva solze sta pretakala. Tam pri mestu Kajvembke kupil stare tri metle, z vode prah pometajo, pajčevino spietajo. Iz dežele Kajtimar je prinesel kozo v dar. Koza ima tri noge, na hrbtu rep, na njem roge. Ime je kozi Cicibic, pridri k nam Ti, stric Matic, reven si, pa boš bogat, ko Ti dal bom ništerc zlat. Iz dežele Ničnires prinesel ga je stric prav res. Tam od mesta Strganžep ga privlekel je za rep. Priti hitro, stric Matic, na prazni mizi bo potic, čokolade in bonbonov najmanj za deset vagonov. Vseh dobrot bo v ubitem loncu, moje pismo je pri koncu: pozdravlja Te gospa papa in tudi naš gospod mama in bratec in sestrici dve, vsem trem je Pušelčček ime. Me k maši kliče iz line zvon, roko podam in — moj poklon.

Miran Ferjan, na osnovni šoli v Grosupljem.

Nemogoča zgodbica. Štel sem pet let, ko se je rodil moj oče. Ves sem bil v skrbeh, kje bom dobil botra. V glavo mi pade rešilna misel. Skočim v mimo dirjajoči vlak ter ga obrnem in zdrvim z njim v bližnje gorovje k svojememu šestletnemu sinčku. Ta sin je namreč imel veliko posestvo, na katerem je gojil žabe in polže. Povem mu, po kaj sem prišel in on mi obljubi, da bo šel očetu za botra. Nato skočim še k brivcu. Odpeljem ga na dom, da je obril očeta in mu ostrigel lase. Potem smo ga nesli h krstu, kjer je dobil ime Laž.

Rado Wieher, uč. 7. razr. pri g. Ušeničniku v Poljčanah.

Ivan Albreht:

Mamica, čuješ -?

— Mamica, mati, čuješ, kako potrkal je nama na okno nekdo? —

»Ničče ni trkal, le veter je bil, ki se je tod mimo hiše podil.«

— Mamica, kaj pa je tole bilo, kar nama je v sobo posvetilo? —

»Bila mesečina je, slnček moj, le mirno zaspaj in nikar se ne boj —«

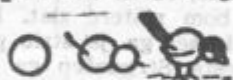
— Mati, zakaj pa očeta še ni? —

»Ker mora za naju delati.«

— Ohi, mamica, očka pa tukaj sedi in čelo obliha rdeča mu kri —

»To so cvetlice na oknu samo, Moliva, otrok, da nesreče ne bo —«

Vse do jutra molita mati in sin, a zjutraj je rešen oče-trpin: Tovariši širje iz rova grede, na črnih nosilih — mrliča neso.

Spretnim risarjem

Kako narišem ptička

Za bistre glavice

Rešitev

Kmet je nesel na drugi breg najprej kožo in zelje. Potem se je vrnil z zeljem na drugi breg in vzel volka s seboj. Tako je srečno spravil vse na drugo stran reke. Če bi bil pa pustil zelje s kožo ali pa kožo z volkom, bi bila koza požrla zelje ali pa volk kožo.

Savo Korinšek, uč. I. b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Groznik Vanja, prvošolec v Novem mestu; Stefan Vitko, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu; Ivan Korimšek, uč. IV. a razr. v Trbovljah I.; Ferka Šekeranja, uč. ? razr., Bizeljsko, pošta Brežice.

Arnold Pristernik, dijak v Mariboru: Vaše zlogovnice na žalost ne moremo objaviti, ker smo s podobnim gradivom že obilno založeni.

Križanka »Kozliček«

Vodoravno: 1. del rudnika, 4. domača žival, 7. gledališka igra z glasbo, petjem in plesi; 9. upravna enota, 11. knjižna značka.

Navpično: 1. oglarska žgalnica, 2. domača žival — znamenje, 3. pisalni pripomoček, 4. rastlina — jed, 5. slovenski skladatelj (umrl 1932), 6. poškodba, 8. stároslovensko plemo, 10. površinska mera.

Rešitev križanke »Avto«

Vodoravno: 2. ura, 5. hip, 7. potovanje. Navpično: 1. kriv, 2. uho, 3. apa, 4. spi, 6. peš.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933**„MLADEGA JUTRA“**

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:
